

tilstoppes af Planter, Mudder og andet, der henger sig fast i Vaaddet. Vaaddene maa dernæst stenes meget stærkt, da de skulle følge Bunden for at tage Kalen, som opholder sig her. Disse Omstændigheder medføre dels, at Havbundens Planterøxt lider meget ved Vaaddragningen, og at Smaadyr og tilbels Fiskeleg, der findes mellem eller paa Planterne, ødelægges, dels, at der fanges en stor Mængde Smaafisk og Fiskeyngel af al Slags, og næsten al den Yngel, som optages i Vaaddene, gaar til Grunde; tilbels ogsaa fordi Vaadfiskeriet ordentligvis foregaar om Natten, da Fiskerne ikke kunne se at fortære deres Fangst.

Vi kunne iøvrigt med Hensyn til disse Fiskeredstavers skadegjørende Egenheder i det Hele henvisse til, hvad vi ovenfor have bemærket i § 7 om Slæbevaaddene, idet hvad der gjælder om disse, i det væsentlige ogsaa passer paa de her omhandlede Malevaad, om end Slæbevaaddene mulig kunne være noget fordarveligere end disse, forsaavidt de i samme Tid kunne overføre større Strækninger af Havbunden, skjøndt Limfjordsfiskerne have vist, at der med Dygtighed og Velse kan opnaaes en forbausende Hurtighed og Sikkerhed i Brugen af Malevaaddene, saa at en anseelig Strækning i kort Tid kan gjennefsøges med dem. Malevaaddene — her dog fornemmelig kun dem, som drages henover Havbunden — ere omtrent ligesaa opfissende som Slæbevaaddene, og skjøndt dette er et Moment, der er af mindre Betydning her, hvor Kalen er om Fiskeriet ved de aabne Kyster og ikke om Fjordene og slike lukkede Bænde, saa er det dog ikke uden Vigtighed navnlig af Hensyn til de Fiskearter, der ere Standfisk ved Kysten og her gjerne kaste deres Leg mellem Revlerne. Udvalgets Medlemmer have derfor været fuldstændig enige i, at Brugen af Malevaad saaledes, at de drages hen over Havbunden, være sig til Vaad for Anker eller til Land, bør forbydes ligesaa vel ved de aabne Kyster som i Fjordene og andre mindre Bænde.

Sagen af de for Limfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner og, saavidt vides, ejheller nogen Anden har endnu troet at turde anbefale Brugen af Krat- og Sandvaaddene; derimod mente den i 1865 nedsatte Kommission i Overensstemmelse med det store Flertal af Fiskernes Onsker at burde tilraade, at Forbudet mod Brugen af Anker- og Snurrevaad ophevedes, hvilket ogsaa skete, som ovenfor anført, ved Loven af 22de Mars 1867 § 4, der bestemmer, at Puls- og Bøtvaad maa fremdeles benyttes som hidtil saaledes, at Vaaden drages til Vaaddet, og Bøtvaad tillige paa den Maade, at Vaaddet drages til Vaaden, der ligger for Anker; dog at intet saadant Vaad i Arm-garnet har en mindre Dybde end 12 Alen. Som Grunde for at hæve Forbudet mod Anker-vaaddene anføres, at disse Vaad, naar de ikke ere mindre end foreskrevet, ikke vel lade sig bruge, hvor der er stærk Grøde, da denne vil bringe Almene til under Dragningen at rulle sig sammen, at de overhovedet ikke kunne skade Grøden i nogen mærkelig Grad, at de ikke ere saa stærkt stenebe som Flyndervaaddene, hvis Brug tillades, og at Vaaddets Brug som Anker-vaad er, om ikke absolut, saa dog relativt fordelagtigere end Brugen som Bøtvaad, fordi der ikke ved hint Brug kræves saa meget Mandskab, saa at Udbyttet derfor kan blive større for hver Deltager.

Disse Grunde kunne vi imidlertid ikke i Almindelighed tillægge videre Vægt. Hvad det angaar, at Anker-vaaddet ikke skulle skade „Grøden“ i nogen mærkelig Grad, da beroer Vigtigheden heraf paa, hvad man vil forståa med „nogen mærkelig Grad“. Sagen er naturligvis ikke at forståa saaledes, at Anker-vaaddet ved en enkelt Gang at drages hen over en Tangbund skulde oprive al Tangen, saa at Havbunden derefter laa aldeles bar, men det følger dog af selve Fiskevaadens, at en Del „Grøde“ maa rives med af Vaaddet, og at den iøvrigt maa blive sammentrykket og paa anden Maade bestadiget, og om den end, naar den er kraftig nok, ikke vil blive meget ilde tilredt herved, saa er det dog indlysende, at den maa lide mere eller mindre, og at den tilsidst, naar Vaaddene flere eller mange Gange ere gaaede hen over den, stykkevis kan gaa tabt; det maa nemlig vel erindres, at, hvor dette Fiskeri drives, blive Fiskerne selsølgelig ved at gjennebrage Havet, saalænge der er en Mal at tage, og da Grøden skjuler og skjærmer Fisken mod Vaaddet, er det netop i Fiskernes sjældneste Interesse at gjennebrage den skarpt; men naar den herved først en Gang er bleven grundig ødelagt, skal der lang Tid til, før der atter kan frembringes den for Fiskeriet nødvendige Planterøxt. Dertil kommer, at, om end Planterøxten ikke strax ødelægges af Anker-vaaddet, saa vil dette dog ramme det til Planterne knyttede lavere Dyreliv, den der affatte Leg og den imellem dem værende Fiskeyngel paa en absolut forbervelig Maade. Vel er Malevaaddet ikke saa stærkt stenet som Flynder-vaaddet, men til Gjengjæld har dette sidste Vaad langt større Masser end hint, hvorfor megen Yngel og mange Smaadyr lades uskadede af det, medens de optages af Malevaaddet, og derhos maa det erindres, at Malevaaddene kunne bruges som Puls-vaad, hvorimod denne Fiskemethode ikke anvendes ved Flynderfangsten. Et Forbud mod Malevaaddet som Anker-vaad eller Snurrevaad er derfor ikke ensbetydende med et Forbud mod Brugen af Malevaad overhovedet.

Om Anker-vaaddet eller Bøtvaaddet betaler sig bedst, beroer naturligvis paa flere Omstændigheder, end hvormeget Mandskab der kræves til Brugen af hvert af disse Vaad; men selv om Fordelen i saa Henseende i Almindelighed maatte erkjendes at være paa Anker-vaaddets Side, maa